
===== 28 Şubat =====

:date: 2014-11-23 02:18:14 +0200

.. :Author: Emin Reşah .. :Date: <1974 - Thu 22:09>

Cumhuriyetin 75. yılı cinnetinin ayyuka çıktığı 98 yılında üniversite ilk sınıfta, ders İnkılap Tarihi, hoca bana dönüp *neden öyle bakıyorsun?* dedi. *Seninle istihza ediyorum* dedim. Adam köpürdü, disipline verdi, kınama cezası aldım. Tek üzüldüğüm kısmın, yazdığım savunmanın kopyasını alamamak olduğunu hatırlıyorum. Ceza da bir sene sonra kalktı.

Tuhaf bir protesto biçimiydi ama o günlerin ikliminde daha fazlası elimden gelmedi. Başörtüsü eylemi yapılan bir okulda değildim. Etrafımda kimse yoktu. Bugün olsa daha fazlasını söyler, butlanı hakkında daha sakın ve uzun konuşturdum ama şahsi tarihimce de zor bir dönemden geçiyordum ve en azından buğz edebilmiş olmama seviniyorum.

Erbakan ve çevresinin, sloganlaştırdıkları *fikriyatı* taşıyacak adamlar olmadığını biliyorduk ama tecrübi olarak görmek başkaydı. Yapması gereken sadece erken seçime gitmek olduğu, psikolojik kuşatmayı kırmanın en basit ve emin yolu bu olduğu halde istifa etmeyi bile beceremedi. 2002’de olan, 97’de olabilir, seçim kartları yeniden dağıtabilirdi, ancak feraset ve cesaretin profesörlükten ayrı olduğunu bizzat müşahade etmiş olduk. O dönemde üniversite kapılarında, ikna odalarında eziyet görenlerin vebalinin büyüğünü hükümette görürüm. Başkaları gibi *şöyle etmeseydi, böyle etmeseydi* dediğimden değil, yaptıklarından değil, yapmadıklarından dolayı.

1000 yıl sürecek yeni düzeni, üzerinden 15 sene sonra yargılamaya başladılar. Sonuçlarından emin değilim, Süleyman Demirel yargılanmadan da hesabın biteceğini sanmam velakin zaten maksat *bir daha olmasın* olduğundan, kimin ne ceza alacağı da pek önemli değil. Ergenekon davasının asıl önemli tarafının *generaller de kelepçelenir* resmini zihinlere kazıması olduğu gibi, darbecilerin yargılanmasının önemli tarafı da *yargılanmaktan kurtulamazsınız* demek olduğunu düşünüyorum. Çevik Bir müebbet hapsedilse de o zulmü yaşayanların bir derdine derman olacak değil.

28 Şubat’ın bana öğrettiği, Türkiye’deki müslümanların halihazırdaki sisteme dini retorikle saldırmayı çok iyi bilseler de, alternatif olarak sunabildikleri fikriyatın yokluğu oldu. Asıl derdimiz dağıtılan nimetlerden payımızı almak ve temel olarak kültürel bir kod, bir gelenek halini almış *dini yaşam tarzını* utanmadan yaşayabilmektir. Devamı, yani yeryüzünde adaleti tesis etmek, birbirimize ihsan etmek, hakkı hak, batılı batıl görebilmek, hem nefsimizi, hem çevremizi terbiye edebilmek gibi amaçlardan uzaktık. Derdimiz en fazla bizim kabilenin suyun başına geçmesiydi.

Araçların amaçlar için gerekli olduğu, ulvi hedeflerin süfli araçlarla gerçekleştirildiği doğrudur. Ancak bizim mahallenin araçları ele geçirmek dışında bir amacı yoktu. Bize zulmettikleri iktidar, medya, sermaye gibi araçların bizim elimizde olmalarının doğru kullanılmaları için yeterli olduğunu sandık. Bizim elimizde olmalarının yetmediğini, halifeye *doğru olmazsan kılıcımızla düzeltiriz* diyebilecek bir ihlasın da gerekli olduğunu, yoksa iktidarımızın menfaatperestliğe, medyamızın iftirakarlığa,

---

sermayemizin kapitalistliğe dönüşeceğini göremedik. Daha doğrusu gördük de, işimize gelmedi.

İslamcılık deyince, ele gelir, müstakil bir fikriyat olarak sadece Büyük Doğu/Mirzabeyoğlu çizgisini biliyorum. Başkasını bilmeyişim cahilliğimden de olabilir, müslümanların eli kalem tutan eşrafının dedikodu, eğlencelik ve *edebiyatçılık* dışında fikir üretemeyişinden de. Bu çizginin *Başyücelik Devleti* ile söylediği, aşağı yukarı *Aydınlar Aristokrasisi* adı altında bir oligarşi. *İyi insanların iktidarının, iyi iktidar* demek olacağını düşünüyor Mirzabeyoğlu ve bana kalırsa gücü ele geçirenin ne kadar değişebileceğinden habersiz. Hepimiz insanları kendimiz gibi sanıyoruz. Fikirlerin kitapta durduğu gibi durmadığını unutuyoruz. Gücün nasıl kaynaklandığını ve sistem tarafından iyi yönlendirilmeyen maddi veya manevi gücün, sistemi bertaraf edeceğini unutuyoruz. *Benim diktatörüm iyidir* demek kolay geliyor, *diktatörlük kötüdür* diyemiyoruz.

28 Şubat bana Türkiye müslümanlarının kaypaklığını öğretti. Bu işte çok defa yalnız olduğumu, yalnız düşünmem, yalnız yazmam gerektiğini öğrendim. O devrin sonunda girdiğim *varoluş krizi* Gazali'nin el-Munkız'daki *gönlümden bütün dinleri uzaklaştırdım* sözünün ne demek olduğunu da öğretti. Allah'ın inayetinin müslümanların hürmetinden daha önemli olduğunu ve yine ancak bu inayet sayesinde müslümanların ihya olacağını düşündüm.

Yeryüzünde hakkı ve adaleti tesis edebilecek insanların, Allah'la ve hakikatle muhatap olması gerektiğini de o zaman öğrendim. Dünya herkesi imtihan eder, sorularını çalışmadığınız yerden sorar, sizi şaşırtır, kazandığınızı sandığınız yerde kaybedersiniz. İnsanı büken tüm dünyevi nimetlerin karşısında, Allah'la muhatap olmaktan başka tutunacak ip yoktur.

Beni ve diğer bir çok insanı cemaat, mensubiyet, menfaat gözetmeden çok zaman irrasyonel biçimde hakkı söylemeye iten Allah'ın üzerimizdeki rahmetine verdiğimiz kıymettir. Bunu anlamayanlar, müslümanların nasıl olup hem kardeş, hem birbirlerinin gözeticisi ve yine yeri geldiğinde eleştirebilen insanlar olduğunu göremezler. Allah'la olan bağı dünyevi bağlarından kuvvetli olan kimseden başka adalet menbaı olabilecek insan yoktur.

28 Şubat bize mücahit bildiklerimizin dünyevi bağlarının hayli kuvvetli olduğunu öğretti. Silkelendik. Yeryüzünde bitmemiş hikayelerden başka kötülük olmadığı gibi, 28 Şubat'ın akıbeti de hayrolmuştur.